L A E S C O B A
Revista ucraniana de humor y sátira.

Журнал гумору і сатири.
Виходить що-місяця.

Buenos Aires. Julio-Agosto de 1974.
Año XXVI № 7—8 (299—300).

Realidad de las conferencias del des arme...

Дій сність розброеневих конференцій...

diasporiana.org.ua

ПОСЛАННЯ ГАННІ ЧЕРІНЬ

(З нагоди появи «Небесних віршів»)

Немов бальсам, що згоює рани,
Гоїть сонну неміч у душі
Чудотворний ваш лік, пані Ганно —
Мельодійні «Небесні вірші».

І ось, чудо стається наочне:
Хоч фізично правдивий я дід,
Та признаюся вам довірочно —
У моєму серці скреса лід.

Хоч іней вже біліє з чуприни,
Ще й видніє прогалина трошки,
Гнуться ноги, неначе пружини,
І відцвіли очей вже волошки,

Та ось, ваші «Небесні вірші»
Мають стільки життєвої сили,
Що всю неміч у моїй душі
Наче спілі грушки обтрусили.

І летить вона услід за вами —
Десь між небом і коврами хмар,
Де є сонце, де бурі з громами
І гріховний стюардесок чар...

Насолода в уяві літати,
Коли страх вас не візьме й на мить,
Що біс може спинить аґреґати —
Тоді й ногу ще можна скрутить.

Та цур йому! Щоб лиха не знати
Більш нікому з летючих! А лиш
Краще романс з дівчатами мати,
Навіть в «лапку» попасти, як миш...

Не дивуйтесь, що я вам признався
Простодушно, наївно отак,
Що у ваші вірші закохався,
Як в юначку зелений юнак.

Панько Незабудько

ХРОНІКА

Поширення техніки у світі заторкнуло теж і наше життя. І то не лише особистого характеру, але й суспільно-громадського і політичного.

Колись, наприклад, великим нашим досягненням на еміґрації була поява часопису в тій чи іншій країні. Згодом це стало «буденним хлібом», а після прибуття повоєнної еміґрації на американський континент, прийшла хвиля на українські радіоавдиції. Спочатку десь-колись, згодом частіше, а тоді й виникла потреба своїх радіоавдицій. І зараз є чимало тих радіоавдицій в Канаді, Півн. Америці, Бразилії та Арґентині, що сповняють важливу функцію в ділянці скорої інформації. Це спеціяльно відноситься до щоденних українських радіоавдицій в Торонті і в Бофало, що стали першорядним джерелом для інформації.

За минулий рік Інклюз дістав декілька листів із різних міст Америки з критикою наших радіопрограм, мовляв, вони на низькому рівені, вони переважно пропаґують забави з пирогами і голубцями, пропаґують «бінґо» (в Арґентині — «смачне асадо»...), а замало в них культурної ділянки. Годі Інклюзові перевірити чи це все правда, але єдине, що залишається поза увагою українських радіоавдицій, це поява нової української книжки на еміґрації. Виїмок в тому становить радіоавдиція Шарвана в Бофало, яка систематично інформує про появу нових наших видань і передає відповідні рецензії. А як в інших радіовисильнях? Є хтось, щоб інформував про появу такої чи іншої української книжки на чужині? Адже випуск української книжки на чужині це велике зусилля, культурне зусилля, і завданням радіоавдицій є інформувати своїх слухачів не лише про забави з танцями «до білого ранку», але й про наш культурний дорібок, а в тому й про появу нової української книжки.

Можливо, що аж так зле не є, бо ж на терені Канади і Америки є більш ніж тридцять українських радіоавдицій, і може котрась інша радіоавдиція, а не лише В. Шарвана в Бофало передає інформації про появу нових українських книжок. Але — як «базу» — Інклюз бере Арґентину. На кілька радіоавдицій, які тут діяли раніше та діють тепер, мабуть ніколи не було згадки про появу української книжки в Арґентині.

Інклюз

БЕЗ РІЗНИЦІ...

Солженіцина, якого «видворили» з СССР і він поселився у Швайцарії, питає один журналіст:

— Яка різниця між СССР і Швайцарією?

— Великої різниці немає, — відповів Солженіцин. — В СССР не давали мені спокою емґебісти, а тут не даєте ви, репортери!

***

БРАК ГРОШЕЙ...

Два совєтчики приїхали до Америки і їх дуже здивувало, що тут так мало автобусів, а величезна більшість населення їздить своїми автами.

— Чому у них стільки автомашин? — питає один одного.

— А ти що, не додумуєшся? У них замало грошей, щоб платити квитки за їзду автобусами.

***

БІЛЬШІ МИСТЦІ...

Якось при розмові італійця з москалем тема зійшла про мистецтво.

— Такого мистця як Данте, не має світ. Його «Пекло» — це неперевершена мистецька картина.

— Що там ваш Данте! — відповів москаль. — Ось наші мистці Ленін і Сталін створили таке пекло, що де-де вашому Дантові...

Не маючи змоги відповісти на всі письма, від знайомих і незнайомих читачів журналу, що в часі мого великого горя по втраті Дружини, сл. п. Ганни з Дубиняків Середяк надіслали співчуття та ділили зі мною смуток і біль, висловлюю усім мою глибоку подяку.

Юліян Середяк

ДИВОВИЖІ З ЕКСПО — 74

Різні дивовижі були, є й будуть на світі, але, мабуть, таких як совєтські не було, нема й ніколи не буде. Місцем таких дивовиж є тепер совєтський павільйон на міжнародній виставі ЕКСПО—74, яка саме відбувається в місті Спокен, у ЗСА, почавши з днем 4. травня та офіційно триватиме до 1. жовтня, а неофіційно й довше.

Москалі, плянуючи свій павільйон, очевидно, хотіли переплюнути всіх, а особливо американців. От і «сконструґрували» собі павільйон — своєрідне «потьомкінське село» в далекій країні «капіталіческіх акул». Цей павільйон відвідує чи не найбільше людей, які в різний спосіб реагують на «достіженіє совєтского человєка»: хто з телячим подивом, хто з іронічною усмішкою, хто з явною ворожістю. Не бракує й протисовєтських демонстрацій.

При вході в те «потьомкінське село» є таблиця, яка інформує, що СССР це федеративна держава, яка складається із 15 республік і більше як ста національностей. Але внутрі із 14 республік і тих ста національностей, експонатів, як кіт наплакав. На кожному кроці «Расєя» велика, могутня, культурна, проґресивна... Всюди пахне велико російським духом із домішкою ленінізму.

Совєтський павільйон, помимо його внутрішнього блиску, це досить примітивний спосіб показати «ґнілому Западу» і його «назадницькому» населенню культурний, технологічний і побутовий поступ в межах большевицького царства. Але на тому таки прорахувались. Показалось уже не раз і не два, як то «дурний американець» легко в кут заганяє хитро-мудрого совєтсько - московського соломона.

Розказував мені знайомий американець:

— Вчора, — каже, — я і мій товариш з нашими дружинами зайшли в совєтський павільйон. Почали ми оглядати макети міст і зупинились на Норисьску, новому модерному місті в полярній полосі Сибіру, закованому в льоди і закутаному в сніги. Я звернувся до дижурного службовця й питаю:

— Містере, а скажіть мені, будь ласка, яка найнижча температура є в тому місті зимою?

— Вісімдесят степенів Фаренгайта нижче зера, — пояснив службовець.

— А тепер поясніть мені, як можна на такому холоді збудувати таке місто?

— Ми маємо спеціялістів: інженерів, техніків, будівельників. У нас є способи, як боротись з природними перешкодами...

— А скажіть, — перебив я йому, — скільки концлагерників будувало це місто і скільки з них там поґинуло на такому холоді? І, взагалі, скільки є концтаборів в околиці цього міста?

Совєтчик вмить побілів як стіна. Здавалось, ось-ось кинеться на мене. Я однак підступив до нього і, поклепавши його по плечі, сказав:

— Соррі, містер! Але не забувайте, що ви знаходитесь не в себе вдома, а в Америці.

Одна дама, приступивши до жінки, яка мала службу в одному місці павільйону, сказала:

— Гарний російський павільйон...

— Вибачайте, мадам, — перебила її службовка, — це не російський павільйон, а совєтський.

— Я вже читала про це на таблиці, — відповіла дама, — лише не розумію, чому тут майже все російське.

Я з дружиною, побуваючи на виставці, зайшли й до совєтського павільйону і надивившись досхочу на «достіженіє русского человєка», подались до відділу сувенірів. Перше, що нам впало в око, ще книжки, всяка макулятура більш і менш відомих большевицьких писак, різні партаґітки і дещо з «писаній» західніх марксистів. Згодом перейшов на платівки. Оглянув з-пів сотні, але ні одної «нацменної» не найшов. Самі московські. Тоді я руба звернувся до службовця по російськи:

— Ґаспадін! Ось, продивився всі ваші платівки, але ні одної української не найшов. Також і в інших відділах нічого українського не бачив. Чому це так? — виясніть, будь ласка.

Службовець, очевидно, добре видресурована собака, а може й каґебіст, зразу відповів московською скоромовкою:

— Ізвініте, ґаспадін! Но єто не наша віна, а американцев з адміністрації ЕКСПО. Оні пол ґода наперод заказалі какіє експонати ми должні привезті сюда...

Ну й погані «американци»! Всюди пхають свого носа, навіть до того, які експонати повинні виставляти большевики.

На днях прибув якийсь професор московського університету і мав інтерв'ю з репортером місцевої газети. Сказав, що ні один павільйон не відзеркалює вповні загального поступу своєї країни, і на майбутнє міжнародні виставки треба влаштовувати так, щоб відвідувачі були якнайширше поінформовані про життя даної країни.

Правду сказав «товаріщ профе-

☛ далі на стор. 7-ій

—Ви чому сіли на підлозі?
— Бо співачка бере занизько тон, і мені тут краще чути.

Анекдоти про славних людей

Мек Міляна запросили до клюбу королівської артилерії, щоб він дав доповідь на тему «Боротьба святого Юрія із змієм».

Простора заля наповнилась цікавими слухачами, і достойний прелегент почав так:

— Коли б святий Юрій мав боротися у теперішній час і сучасними засобами, ця боротьба виглядала б дещо інакше. Найперше відкинув би Юрій спис, як перестарілу зброю. Потім запросив би змія на мирову конференцію, і після обопільних обвинувачень заключив би з ним торговельний договір...

***

Після закінчення першої світової війни, Лльойд Джордж був делеґатом Англії на мировій конференції в Парижу. Якось на чергу нарад прийшла справа домагань українців відносно дальшої долі Галичини.

Лльойд Джордж довго не забирав слова, але врешті відозвався:

— Чого, властиво, хотять ті українці від еспанської провінції Ґаліції?

***

Бернард Шов був на одному бенкеті, і цікаві дами запитали його над чим саме від тепер працює.

— Пишу нову драму в трьох актах, і головна їх тематика така: Перший акт — чоловік питає: «Любиш мене?» «Люблю» — відповідає жінка. Другий акт — чоловік питає: «Любиш мене?» «Люблю» відповідає жінка. Третій акт — чоловік питає: «Любиш мене?» Відповідає жінка: «Люблю».

Слухачки сприйняли це за жарт, але все ж таки одна з них запитала

— Добре, а де ж тут сенс драми?

— Драма в тому, — відповів Шов, — що жінка в кожному акті та сама, а мужчини — в кожному акті інші.

***

Франк Сінатра відомий з того, що одержує за свої виступи високі гонорари. На него, звичайно, «полює» чимало жінок, і з тієї причини він інколи не приходить на заплянувані прийняття, хоч обіцяє, що напевно прийде.

— Чому так поступаєш? — запитав його приятель.

— Просто тому, що жінки — гірш грабіжників.

— Неможливо! — запротестував знайомий. — Чому?

— Бо грабіжник жадає життя або гроші, жінка — і одне, і друге.

Цеглини під будову комунізму на Кубі...

«ЧЕРЕМШИНА» і «ВОЛОШКИ»

(В альбом членам танцювального ансамблю «Черемшина» і жіночого квінтету «Волошки» у Ванкувері, Канада, з нагоди їх виступів на ЕКСПО-74 в м. Спокен, ЗСА).

Канадійські нам «Волошки»
Принесли блакиті трошки,
Принесли нам тої сині,
Що в степах є, в Україні.

Як заквітла «Черемшина» —
Мов ожила Україна:
Білосніжні її квіти —
Українські самоцвіти.

Ой, хороші ж білолиці
І дівчата й молодиці!
Немов дубки, юнаки —
Браві наші козаки!

У Спокені, славнім «ситі»,
Вмить зробилось, наче в літі,
Хоч був вітер, дощ і холод —
Не злякалась наша молодь!

Дала визов злій погоді,
Мов козацтво у поході:
Танцювала і співала,
Людей маси притягала.

Як співали, танцювали,
Людей в танець викликали,
Збоку я стояв й дивився,
З радости аж прослезився.

Тоді мав я таку гадку:
«Щоб з плечей хтось зняв двад-
[цятку,
Ой, побігав би, «Волошки»,
І квітини з «Черемшини»,
Я за вами (та й не трошки),
А щоночі і щоднини!

Коли б я був шейком-паном,
Чи турецьким теж султаном,
Пропозицію вам дав би,
У свій двір усіх забрав би...»

Та це мрія, ще й до того
Сітісена вже старого,
Що заледве кінці зводить,
Ще й ним жінка верховодить...

До кожного танцюриста
Я звертаюсь наче тато:
— Послухайте гумориста —
Не пускайте з рук дівчаток!

Залицяйтесь, женихайтесь!
Чужим в руки не давайте!
Коли ж прийде шлюбу хвиля —
Просіть мене на весілля!

Панько Незабудько

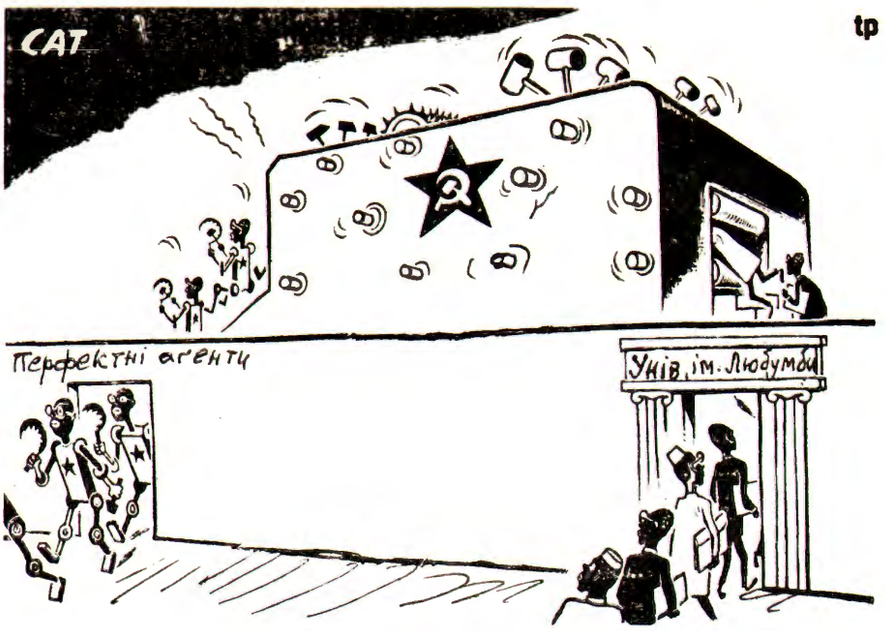

Фабрика світової революції в Москві.

ТРАВА ЗЕЛЕНА...

(Як писав би Тарас Шевченко замість «Садок вишневий...», коли б жив у нашу добу тут, в Америці).

Трава зелена коло хати,
Джети над вишнями гудуть,
Патлаті автами женуть,
Ті-ві дереться у хаті,
А матері з обідом ждуть.

Сім'я біля телапарата:
Із Голівуду зірка є!
Дочка «айс-крім» всім подає,
А мати хоче научати,
Так телевижен не дає ...

Мікі Сукенсон

ДОБРИЙ СТОРОЖ

На одній із міжнародніх вистав, що відбувалась в Америці, в совєтському павільйоні на кожному кроці, де б ви не пішли, всюди Ленін. Тут його портрет, там його б'юст, там ціла постать виліплена з ґіпсу, там знову картина, як він між дітьми...

— Чому у вас, — питає один із начальників державної охорони совєтського представника, — всюди, де б не зайти, Ленін, Ленін і Ленін.

— Вот, панімаєте, — відповів той, — Ленін береже наш дух завжди і всюди!

— Ну, якщо Ленін береже вас завжди і всюди, то що робить тут ваше КҐБ? — відповів американець

***

ДІЙСНИЙ СТАН

До паспортного столу КҐБ в Москві заходить якийсь чоловік.

— Вам чого? — питає чиновник.

— Хочу паспорт в Ізраїль.

— Що? Закордон? А ви, громадянине, хто такий будете?

— Я? Сахаров.

— Як звали батька?

— Сахаревич Яків Мойсеєвич.

— А дід?

— Цукерман.

— Маєте рідних закордоном?

— Ніяких.

Чиновник поглянув у картотеку й вигукнув:

— Якто?! Адже ви щомісяця дістаєте пачки від брата з Ізраїля. Що ви на це?

Сахаров хвилину подумав, а тоді:

— Товаришу комісар, це я закордоном, а він у своєму краю.

***

ЧЕРЕЗ 50 РОКІВ

Студент-історик в енциклопедії знаходить запис: «Л. І. Брежнєв. Дрібний політичний діяч часів Солженіцина».

═⊙═

ГАРНА ЛЮБОВ...

— Мій чоловік, як я виїхала на одномісячну прогульку до Італії, благав мене, щоб я кожного дня писала до нього.

— Так дуріє за тобою?

— Ні, він збирає поштові марки!

УМОВИЛИСЬ ...

Ніксон у Кремлі Брежнєву
Порушив цю тему:
«Давай, разом ми розв'яжем
Важливу проблему!

Нехай усі космонавти
Обох наших націй,
Досліджують космос разом
При тісній співпраці!»

Брежнєв хитро усміхнувся
На таку нагоду
Й каже: «З радістю я зразу
Даю свою згоду!

При одній лише умові
В тім матимуть змогу,
Що Америка дасть хліба
Для них на дорогу!»

Йосип Б и л о

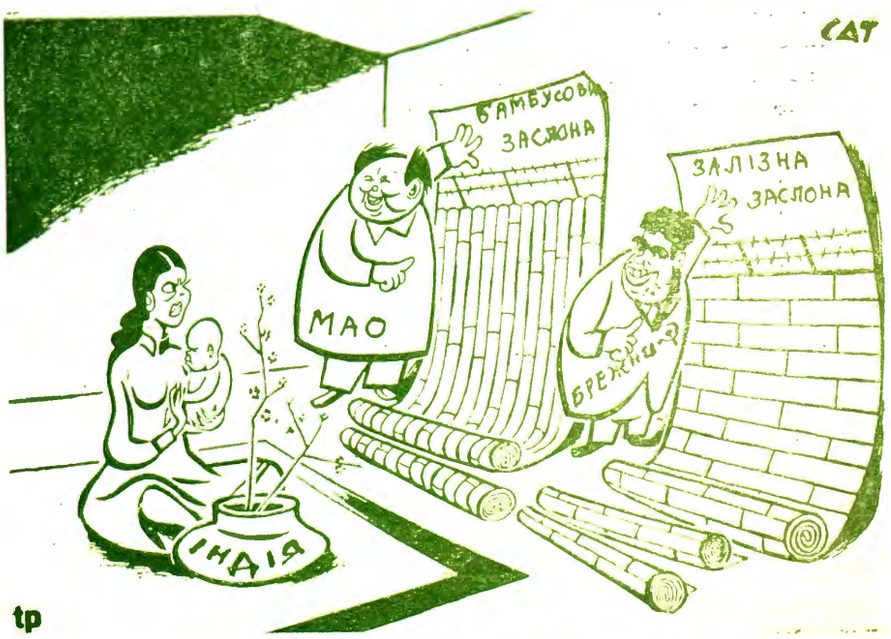

Проблема Індії: котра заслона краща?

НА НОВИЙ ДЕРЖАК ДЛЯ "МІТЛИ" СКЛАЛИ:

Індивідуальні пожертви:
Вп. інж. Вол. Клос, Сіятль, — $15.—
Вп. А. Д., Спокен, ЗСА — — $4.50;
Вп. С. Радіон, Австралія, A$10.—
Вп. Хосе Новак, Бразилія, 10 круз.
Вп. Пилип Германюк, Морено, 10 п.
Вп. Петро Лобас, Хауреґі, — 7 пез.

Збіркові листи:

Збіркова листа ч. 46, збірщик п. А. Лободоцький, Дірнборн, ЗСА
п. Александер Лободоцький — $5, пані Ірена Лободоцька — $2, п. Юрко Лободоцький — $1.50, Mr. Gary McDonald — $2, п. Андрій Лободоцький — $5, п. А. Крупський $2, п. Юрій Вірстюк — $5, п. Ярема Цісарук — $5, п. Володимир Кучер $5, п. Б. Тарновецький — $3, п. О. Бартків — $1, п. Н. Костюк — $2, п. Володимир Кізима $2, п. Адам Шашко — $2, п. Ст. Михаляк $2, п. П. Писаренко — $2, п. Є. Цюра $2, п. А. Бірко — $2.

Збіркова листа ч. 128, збірщик п. І. Путко, Монтреаль, Канада:
п. І. Путко — $5, п. Ю. Гузар $2, п. Павло Дубас $5.

Збіркова листа ч. 125, збірщик п. Василь Бицик, Ґвелф, Канада:
п. В. Бицик — $5, п. Осип Ключник — $3, п. П. Голіяд — $2, п. М. Балан — $2.

Збіркова листа ч. 147, збірщик п. Д. Золотуха, Калгари, Канада:
п. Д. Золотуха — $5, п. М. Колток $1, п. П. Василевич $1, п. О. Івашків $1, п. Г. Пандяк $1, п. П. Мацвейко $1, п. Є. Шипка $1, п. О. Бедрило $1, п. І. Басістий $1, п. П. Цибульський $1, п. О. Бачинський $1, п. М. Гвоздецький $3, п. М. Беленчук $1, п. І. Воробець $1, п. В. Дмитришин $1, п. І. Голубйовський $1, п. П. Чайковський $1, п. В. Куропась $1, п. Т. Тловський $1, п. С. Беркса $2, п. С. Липський $1, п. А. Коломийчук $2.50, п. І. Головецький $1, п. В. Лупинців $1, п. І. Данильчук $1, п. В. Білоус $2.

Збіркова листа ч. 79, збіршик п. М. Смолинець, Бляксторн, Австр.
п. Дмитро Грицько $1, п. Микола Смолинець $2, п. І. Кобрин $1.

Збіркова листа ч. 68, збірщик п. Д. Мельник, Рочдель, Англія:
п. Дионізій Мельник ф1, п. Франко Данилейко ф0.50, пані Катерина Мельник ф0.50, п. Ярослав Томчук ф0.50, п. Осип Костишин ф1, п. Михайло Катеринюк ф0.50.

Збіркова листа ч. 59, збірщик Вп. Д. Єйна, Брадфорд, Англія:
З огляду на те, що прізвища на листі написані невиразно, подаємо лише загальний вислід збірки: разом зібрано ф:5.50.

Наше видавництво складає щиру подяку всім друзям-збірщикам, що їхні збіркові листи були вже надруковані в журналі, як рівнож дякуємо всім тим, хто склав свою пожертву на «новий держак для «Мітли».

Водночас прохаємо тих наших передплатників, що на їхні адреси було вислано збіркові листи, а які вони дотепер не повернули, щоб це зробили в найкоротшому часі, та в цей спосіб допомогли нам закінчити першу нашу збіркову кампанію за 25 років видавничої діяльности.

В-во журналу «Мітла»

Знавець польської мови.

Перед крамничною виставою при вулиці Квін у Торонті (Канада) стоїть батько з сином студентом, народженим в Канаді, розглядаючи нову афішу польського ансамблю з Монтреалю «Подгале», де повідомляється про недалеку імпрезу ревію під назвою:

"ALBOŚMY TO JACY TACY".

Питає батько сина: «Ану, чи ти потрапиш прочитати, що тут написано?»

Син: Шюр, що можу. Тут написано: «ОЛБОСМАЙ ТУ ДЖЕЙСІ ТЕЙСІ». Бат гвот даз іт мійн, ай гев но айдія... (Але що це значить, не маю поняття).

Наші політичні еміґранти.

Трьох українських політичних еміґрантів, марки «Амбасадор», читали спільно англомовну афішу з великою світлиною Юрка Шухевича з синком на руках. Прочитавши з трудом великий наголовок над знімкою: "THIS MAN IS GUILTY BY BIRTH", поглянули непевно один на одного.

А ось підслухана їхня дальша розмова:

— Тут написано, що той чоловік є винен через свою БОРОДУ (Beard).

— Ов, а ти чому так гадаєш?

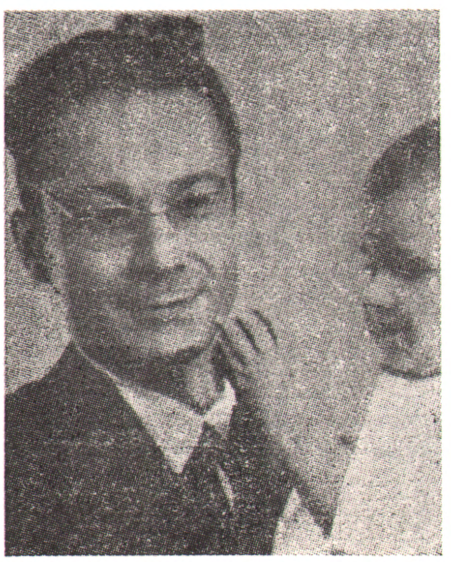

— Бо «БІРД» значить борода. Я то знаю від свого фризієра, а зреш тою — аво, хлопчик показує ручкою на бороду.

— Ти дурний селепко. Тут написано, що він винен через ПТАШКА (Bird), бо «берд» значить по-нашому пташок. Певно йому щось бракує в голові.

Обізвався третій:

— Обидва ви дурні селепки, яким щось бракує в голові. Якби ви прочитали до кінця, зрозуміли би, що тут мова про Юрка Шухевича, сина Головного Командира УПА, ген. Романа Шухевича - Чупринки. Значить, московські гершти поставили йому — як провину — його походження, його НАРОДЖЕННЯ (Birth) з крови нашого славного героя. Та ви б і до вечора не зуміли прочитати до кінця цього афіша, де все виложено ясно як на лопаті. Ех, ви, політична еміґрація, «амбасадори»...

ПРИКРИЙ СОН

— Снилося мені, що я був у гаремі, а довкруги мене чудові дівчатка.

— Ох, і радів ти, радів...

— Навпаки, чорти мене брали! Уяви собі, уві сні я був — жінкою.

ЕЙ, ДА УХНЄМ!

Уявіть собі читачу, що ви маєте доньку чи сина в народній школі, і той син (чи донька) прийшов зі школи, а ви йому кажете:

— Ану, сину, покажи мені свій шкільний зшиток.

Син, звичайно, трохи настрашить ся, мовляв, на що татові мого зшит ка, а ви заспокоююче кажете:

— Не бійся, хочу вирвати собі декілька карток, бо треба мені писати листи.

Звичайно, ваш нащадок подивиться на вас здивовано, мовляв, та ж листового паперу чи то в хаті, чи то в крамницях — стільки, що пиши й пиши і не перепишеш, а батькові стукнула в голову ідея...

А однак у «найщасливішій» країні світу — листок із шкільного зшитка — масовий «листовий» папір. Ті всі, хто дістає листи з України, можуть підтвердити: поганої якости папір, фіолетне «чорнило», конверт — «бумага», що шануючий себе громадянин заходу в руки не взяв би. От, «тьохніка»! Так було в початках революції, так було перед війною, по війні, і так є тепер. Для шкіл — поганенької якости зшитки (і то, іноді, годі їх дістати!), а водночас мільйоновими тиражами видають-друкують всяке барахло, що його ніхто не читає, і те барахло заваджає на полицях книгарень, занечищує всякі клюби і бібліотеки, а неодин партієць чи вислужник партії вдає, що те все пильно читає, хоч насправді обдурює і себе, і своїх наставників. Кому потрібно друкувати барахло, що його ніхто не читає? Не потрібно! Але як «рідна» партія рішила, що треба друкувати, то й друкують.

В сучасну пору в цілому світі існує криза паперу. Але Сов. Союз випередив у цій ділянці вже давно всі країни заходу. Коли в 1939 році большевики окупували Зах. Україну і скоро викупили із крамниць не тільки вбрання, але й всяку «бумагу», в новостворених совєтських установах постала проблема: де дістати паперу чи потрібних книг для ведення установи? І от один із «західняків» в дрогобицькому виконкомі запитав одного із службовців, що приїхав з Києва:

— Товаришу, чому такий брак паперу? Невже фабрики в СССР не продукують того добра?

Той подивився кругом, чи хто їх не підслухує і відповів:

— Та продукувати, то продукують, але тому, що про кожного громадянина СССР НКВД має списані цілі томи, от і тому брак паперу.

Ей, да ухнєм!

МОСКОВСЬКА «ДРУЖБА»

Щоб українському народу
Занести злидні і нужду,
Москаль скорив нашу свободу
Й накинув нам свою «дружбу».

Це ж українськая пшениця
Сусіда вабить дуже,
Й щоб їсти з неї паляниці,
Москаль нам каже — «друже».

В Кривому Розі є залізо,
Сусід же має хуже,
Тому до нас по нього лізе
Й облесно каже: «друже».

Вугіллям славиться Донбас.
Москві це не байдуже;
Свинею риється до нас
З своїм фальшивим — «друже».

А як надходить згину час,
Як суне військо враже,
Москаль залізом гонить нас:
«Вмирай за нас!» — «друг» каже.

Лев Пилипенко

ДИВОВИЖІ З ЕКСПО — 74

(Закінчення зі стор. 3-ої)

сор»! Особливо, щоб СССР показав свої здобутки в практикуванні концтаборів та показав бодай дещо з життя «зеків». Невадило б показати хоч би одну тюрму, ізолятор, чи «дом для сумашедших», в якому з нормальних людей роблять варіятів. Ну й модерну панщину в колгоспах-радгоспах не завадило б подазати також. А далі, як на практиці переводиться насильну русифікацію немосковського населення, як нищиться національні їх пам'ятки, і т. д.

У пресі появилось повідомлення, що з Москви прилетіла група «спеців», яка даватиме відповідь зацікавленим про життя в СССР, бо, очевидно, персонал павільйону не може собі дати ради з відповідями на драстичні питання.

Аж ось 12 травня ц.р. хтось здорово «іспугал» совєтчиків з павільйону. Хтось подзвонив до їх бюра і сказав, щоб всі негайно опустили павільйон і його закрили, бо там підложено бомбу, яка скоро вибухне. Ну й страху наїлись всі, включно з «ребятамі» з КҐБ! «Удєралі» аж курилось за ними!

Прибула поліція з відповідними апаратами, шукали дві години, але «бомби» не найшли. І до сьогодні вона не розірвалась.

Дня 4 червня демонстрували проти совєтів студенти. Це щось нечуване в Америці. Досі, як відомо, студенти демонстрували лише проти свого уряду. Дехто з місцевих «голубів миру» криво дивився на той «вибрик» молоді, хоч це є доказ, що серед неї назріває духове відродження. А того різні голуби миру на спілку з совєтськими яструбами дуже бояться.

АДЕМ

Пригоди Пилипа Недотепи:

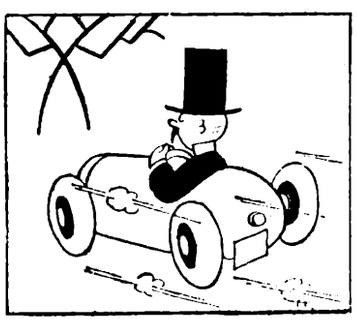

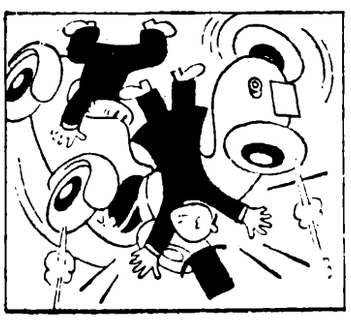

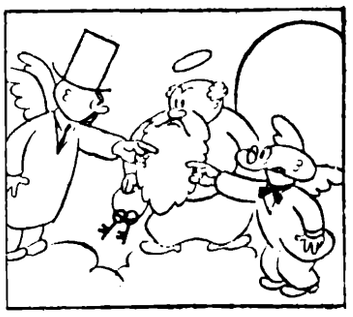

«Народна Воля», тижневик, що виходить у Скрентон, ЗСА, почав останньо подавати дивовижні вістки. Ось у статті: «Союзники чи противники?» є такий абзац:

«В такій ситуації важливу ролю у міжнародних відносинах може відограти Південна Америка, якої населення зростає аж надто скоро. В додатку її провідні держави як Арґентина, Болівія та Ґватемаля й Панама змагають звільнитися від провідних впливів ЗДА...»

Щоб Болівія була одною з провідних держав Півд. Америки, а Ґватемаля і Панама знаходились в Південній Америці це нечувана досі інформація.

В числі за 9 травня ц.р. в рецензії на книжку А. Гака «Від Гуляй-Поля до Нью-Йорку» подається такі дані про письменника:

«Анатоль Гак народився на **хутрові** (підкр. наше — Ред.) серед безкраїх степів кол. вольниці Січі Запорожської»...

Цікаво, на якому хутрові народив ся письменник: на соболевому, бобровому, ведмежому чи, може, з кримських овечок?

Ну, а про те, що в числі від 16-го травня ц.р. в названому тижневику вже відзначили **200-річчя НТШ** — таки варт віднотувати, бо це не абиякий дар предсказування, хоч щойно відзначено 100-річчя згадної наукової установи.

Чи, може, перший москаль?

«Комсомольська правда» повідомляє, що в Україні знайдено чашку мастодонта. Цей звір, як відомо, жив більш ніж мільйон років тому. Та річ не в тому, коли цей звір жив, а в тому, що хоч знахідка була в Україні, «Комсомольська правда» твердить, що це «найкраще законсервована чашка мастодонта, яку знайдено на **російській землі».**

Запитаний в цій справі відомий археолог М. Н. Ніколаєв заявив, що мастодонти дуже любили російських мужиків, а знайдена чашка в Україні це доказ, що вже й тоді цей терен землі був воз'єднаний з Росією.

LA ESCOBA
Casilla de Correo 7
(SUCURSAL 7)
Buenos Aires
Rep. Argentina

Ілюстрований журнал гумору і сатири.
Виходить що-місяця.
Видає і за Редакцію відповідає Ю. Середяк

Ціна за 1 примірник . . . . . 2 н. пези
Передплата за 1 рік . . . . . 25 н. пез.

Передплата за кордоном:
Англія £1.50
Австралія . . . . . $3.—
Бразилія . . . . . 20 н. кр.
ЗСА і Канада . . . . . $4.—
В інших країнах рівновартість 4 ам. дол.

LA ESCOBA
REVISTA UCRANIANA DE HUMOR Y SATIRA
Aparece una vez por mes.
Director responsable: Julián Serediak

Suscripción: (Ley 18.188)
Precio de ejemplar . . . . . $2.—
Anual . . . . . $25.—

Tall. Gráficos "Champion"
c. Mercedes 2163, Bs. As.

Correo Argentino
Sucursal 7
(V. Sarsfield)

TARIFA REDUCIDA
Concesión №4072
Título de Propiedad Intelect. Nro 1,219.457

Передрук дозволений за поданням джерела.

ДОБРИЙ ПРОДАВЕЦЬ

— І як справується помічник, що ми припоручили його до вашої крамниці? — питає власник бюра посередництва праці одного купця, свого клієнта.

— Знаменито! — відповів той. — Учора він, замість сімох літрів оливи налив клієнтці лише шість...

— То в купецтві ціниться! — сказав урадувано власник бюра.

— Так, — відповів купець, — але він опісля порахував лише за п'ять!

НОВИЙ ВИПУСК НАШОГО ВИДАВНИЦТВА

Микола М. Палій

СЕНТИМЕНТАЛЬНА УКРАЇНА

(Шкіци і фейлетони)

128 сторін друку.

Обкладинка у виконанні Володимира Каплуна.

Автор перекладів «ЖИТТЯ ЛАЗАРКА З ТОРМЕСУ» і «НОВОЇ ДРАМИ» подарував українському читачеві збірку фейлетонів і нарисів, що задоволить кожного любителя українського друкованого слова на чужині.

Ціна «Сентиментальної України»:
Арґентина — 20 н. пезів; Австралія — $1.75;
Англія — 1 фунт; ЗСА і Канада — 3 дол.

Наше чергове видання:
Ганна Черінь: «УКРАЇНСЬКІ ДІТИ»
(Оповідання для дітей, з ілюстраціями)

— Ти чому так носиш жінку?
— Бо це єдиний спосіб, щоб вона могла загрітися в ноги.